

[Ib Christensen]

ikke noget som helst med hensyn til åbenhed fra regeringens side på dette punkt. Vi håber, at det i løbet af forhandlingerne lykkes at få et lovforslag igennem, der virkelig prioriterer hensynet til den enkelte borgers retsbeskyttelse over de administrative hensyn, altså et lovforslag, der bygger på den omvendte prioritering af den, regeringens lovforslag hidtil har bygget på.

Vi er ikke enige med regeringen om, at der ikke kan spares yderligere på de offentlige budgetter. Vi har før fremsat forslag om rimelige besparelser, der ikke skader beskæftigelsen, og det vil vi gøre igen.

På det indkomstpolitiske område kobler regeringen ØD ind som en forudsætning. Ud fra det synspunkt, at vi er imod tvangsindkomstpolitikken, kan vi kun hilse dette med glæde, for så vidt den nemlig vil bryde sammen, når man foretager denne sammenkobling, for der vil ikke være flertal i dette ting for en eller anden form for ØD i forbindelse med en forlænget indkomstpolitik. Det kunne jo betyde, hvis man ikke enes om at fortsætte indkomstpolitikken, at man så virkelig må gå grundlæggende anderledes til værks for at bekæmpe krisen i stedet for at tro på, at man ved hjælp af indkomstpolitikken som en patentløsning kan klare alle problemer.

Vi noterer, at man fra nogle borgerlige partier nu er blevet betænkelig ved det, man selv har stemt for, nemlig indefrysningen af dyrtidsportionerne i ATP, hvor man jo reelt har skabt denne centrale fond, som LO og socialdemokratiet længe har stået for. Den er skabt gennem denne indefrysningsordning, som altså er gennemført med borgerlig støtte. Det beklager vi, ikke fordi vi er modstandere af økonomisk demokrati i den forstand, en spredning af ejendomsretten, men vi beklager det ud fra det synspunkt, at dette er noget, som arbejdsmarkedets parter alene skal klare efter frivillige aftaler – og allerhelst på den enkelte virksomhed i stedet for ved en centraldirigisme, oven i købet gennem regerings- og lovgivningsmagt.

Om samarbejdsmulighederne her i tinget dette: regeringen møder uden sikkerhedsnet. De fire gamle partiers forlig var en stemmeaftale, der ikke har længere rækkevidde. Venstre søger at skabe en borgerlig blok og har foreløbig fået indlemmet de konservative og de kristelige, så partiet er nået op på sit mandattal fra før valget. Dette partitaktiske

spil fra de tre partier kan kun skabe besværligheder, og et såkaldt regeringsalternativ er intet værd, når det dog oftest støtter regeringens politik, og det er jo kendsgerningen. Derfor ville det være ønskeligt, at man undlod disse partitaktiske manøvrer og selvplaceringer til gengæld for en reel diskussion omkring de virkelige problemer, således at folketingets arbejde og tid ikke bliver belastet af denne diskussion om, hvem der nu skal sidde på taburetterne.

Vi må konstatere, at som holdningen er i dag over for vores tanker om en magistratsregering, er de ikke gennemførlige, og det er da det bedste, sådan som folketinget er sammensat, at den nuværende regering fortsætter, men at regeringen så, belært af de udtalelser, der er kommet i dag, og som der i øvrigt gennem måneder har været mange af, drager den konklusion – jeg tror egentlig, regeringen allerede har draget den; jeg synes, det fremgår, om end det ikke siges ligeud, af åbningstalen – at der ikke findes et såkaldt fast flertal, at det ikke kan findes i dette ting, hverken til venstre, til højre eller hen over midten, men at regeringen må arbejde med skiftende samarbejdspartnere. Det er da vigtigt, at den ikke binder sig, således at dens handlefrihed til de forskellige sider i folketinget bliver indsnævret. Regeringen må konstatere, at der i dette ting foreligger forskellige flertalsmuligheder, som den i forskellige situationer på forskellige områder både kan og bør spille på, herunder selvfølgelig i den kommende samling ikke mindst det nye jordpolitiske flertal. Vi ser ikke åbningstalen som nogen afvisning heraf, og vi tilsiger vor samarbejdsvilje såvel over for regeringen som over for de øvrige partier i dette ting.

Om det dagsordensforslag, der er fremsat af det kommunistiske parti, skal jeg afslutningsvis sige, at vi ikke finder det konstateret, at DUC har udnyttet sin eneretsbevilling imod almenvællets interesser. Vi finder, at det var en meget stor fejl, at folketinget og regeringen i sin tid gav denne eneretsbevilling på alt for favorable vilkår. Det finder vi i høj grad kritisabelt, men det er vel i og for sig ikke så meget DUCs fejl, at man fra folketingets og regeringens side dengang var så føje. Vi har konstateret, at man fra DUC ønsker sig frigjort for visse forpligtelser, og det kan vi ikke gå ind for, men hvis regeringen har accepteret det, så er det straks vanskeligt